

ΝΕΑ ΒΑΡΚΙΖΑ ΟΝΕΙΡΕΥΕΤΑΙ Ο κ. ΜΠΑΛΤΑΚΟΣ

3η Ιουνίου 2014

«Θα έχουμε νέα Συμφωνία της Βάρκιζας», δήλωσε πρόσφατα, σε συνέντευξή του στο ΒΗΜΑ της Κυριακής, ο κ. Μπαλτάκος. Δεν ήταν πρόβλεψη αλλά ευχή του κ. Μπαλτάκου η Νέα Βάρκιζα.

Ξεκινώντας με την παραδοχή ότι «πρώτη φορά η Κεντροαριστερά και η Αριστερά μπορούν να σχηματίσουν μια παντοδύναμη κυβέρνηση με 174 έδρες στη βουλή (αν βέβαια διατηρήσουν στις εθνικές εκλογές τα ποσοστά των ευρωεκλογών)», ο κ. Μπαλτάκος παίρνει κουράγιο από την σκέψη ότι «...δεν θα τα καταφέρουν όμως, όπως δεν τα κατάφερε το ΕΑΜ το 1945... Πάλι θα παραδώσουν τα όπλα, τηρουμένων βέβαια των αναλογιών ανάμεσα στο 1945 και στο σήμερα».

Οι αλληγορίες που χρησιμοποιούμε και ιδίως οι ιστορικές μας αναφορές έχουν σημασία. Διαμορφώνουν το κλίμα, προσδιορίζουν συμπεριφορές, προϊδεάζουν για τις εξελίξεις. Ο κ. Μπαλτάκος θα μπορούσε να αναφερθεί στην περίοδο της Μεταπολίτευσης, όταν και πάλι η Κεντροαριστερά μαζί με την Αριστερά διέθεταν συντριπτική υπεροχή (π.χ. το 1981 έφτανα, από κοινού, τους 200 βουλευτές) αλλά δεν κατάφεραν να συνεργαστούν. Οχι, ο κ. Μπαλτάκος επέλεξε να μας πάει πίσω στο 1945 και στην Βάρκιζα. Δεν είναι τυχαίο αυτό.

Για την Αριστερά, η Συμφωνία της Βάρκιζας συμβολίζει τον εξευτελισμό των ανταρτών, που με δάκρυα στα μάτια παρέδωσαν τα όπλα δίνοντας το έναυσμα στα πέτρινα χρόνια των διώξεων, με αποτέλεσμα πολλοί (αλλά όχι όλοι από αυτούς), κόντρα στην επίσημη γραμμή του «Κόμματος» να πάρουν πάλι τα βουνά, πυροδοτώντας τον αδελφοκτόνο Εμφύλιο που ήταν προδιαγεγραμμένο ότι θα έχαναν. Συμβολίζει και κάτι άλλο: την μετάλλαξη των δοσίλογων σε παρακράτος το οποίο κυριάρχησε του κράτους μέχρι και το 1974.

Με την «πρόβλεψη» μιας Νέας Βάρκιζας, ο κ. Μπαλτάκος ενσυνείδητα και στρατηγικά προσβλέπει σε μια αντίστοιχη εξέλιξη: στον βαθύ εξευτελισμό όσων εναπόθεσαν τις ελπίδες τους στην Αριστερά αλλά και στην μετατροπή της Χρυσής Αυγής, των συνεχιστών της παράδοσης των αιμοσταγών δοσίλογων της Κατοχής, σε Πραιτωριανή φρουρά ενός νέου δεξιού καθεστώτος. Έχει σημασία αυτό όταν προέρχεται από τον άνθρωπο που, αν δεν είχε αποκαλυφθεί το βίντεο της συζήτησης που είχε με τον κ. Κασιδιάρη της Χρυσής Αυγής εντός του Κοινοβουλίου, θα παρέμενε και σήμερα «δεξί χέρι» του πρωθυπουργού με καθοριστικό ρόλο στην χάραξη τόσο της κυβερνητικής πολιτικής όσο και της προσωπικής πορείας του πρωθυπουργού.

Οι μη αριστεροί καλό είναι να μην πιστέψουν ότι αυτά δεν τους αφορούν. Για τους Κεντρώους των πέτρινων χρόνων, η Συμφωνία της Βάρκιζας ήταν μια παγίδα στην οποία έμειναν εγκλωβισμένοι για δεκαετίες. Καθώς η Βάρκιζα (και οι διώξεις των αριστερών που ακολούθησαν) έφερε τον Εμφύλιο πόλεμο, οι Κεντρώοι

εξαναγκάστηκαν, μπροστά στον κομμουνιστικό κίνδυνο, να ενταχθούν στο ίδιο στρατόπεδο με τους δοσίλογους. Αναγκάστηκαν να αποδεχθούν τα Μακρονήσια, τις εκτελέσεις, την φυλάκιση και εξορία εξαιρετικών ανθρώπων της Αριστεράς. Ποτέ δεν το διασκέδασαν αυτό. Ήξεραν ότι συναινούν σε κάτι που πάει κόντρα στην φύση τους. Απλά, ένιωθαν ότι δεν είχαν επιλογή. Έως ότου η Βία και η Νοθεία του 1961, η δολοφονία του Λαμπράκη και, τέλος, η Χούντα των Συνταγματαρχών τους ανάγκασαν είτε να ριζοσπαστικοποιηθούν είτε να ενδώσουν πλήρως στην Σκοτεινή Δύναμη που γεννήθηκε στην Βάρκιζα.

Πήρε χρόνια πολλά για να απελευθερωθεί ο τόπος από το χτικιό του Εμφύλιου και της Βάρκιζας. Βοήθησαν, μεταξύ χιλιάδων, ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, ο Ανδρέας Παπανδρέου, ο Χαρίλαος Φλωράκης και η αποφασιστικότητα των ελλήνων να υπερβούν την εμφυλιοπολεμική καταχνιά που σκέπαζε τον τόπο για δεκαετίες. Κι έρχεται σήμερα ο κ. Μπαλτάκος να μιλήσει για Νέα Βάρκιζα, να κλείσει το μάτι στους Νέους Ναζί-Δοσίλογους της Χρυσής Αυγής. Και για πιο λόγο; Για να βρεθεί «αφήγημα» που θα σταματήσει την Αριστερά από το να σχηματίσει κυβέρνηση κτίζοντας γέφυρες μεταξύ Νέας Δημοκρατίας και Χρυσής Αυγής και εγκλωβίζοντας τους Κεντρώους στον φόβο της Αριστεράς.

Όταν το 1991 κατέρρευσε η Γιουγκοσλαβία, και λίγο πριν αρχίσει ο εμφύλιος πόλεμος από την Κροατία μέχρι το Κόσοβο, κάποιοι δικοί τους Μπαλτάκοι επένδυσαν επιτυχώς σε παραλληλισμούς μεταξύ της δεκαετίας του 1940 και του 1990. Το έκαναν για να πολώσουν τους πολίτες με αφηγήματα από το παρελθόν, με ιδεολογήματα που ανέσυραν τις ρήσεις των φασιστών Τσέτνικ, των ναζί Ουστάσι, των παρτιζάνων του Τίτο κλπ. Τότε διαφώνησα με πολλούς που είπαν ότι αυτές οι συγκρούσεις δεν είχαν φύγει ποτέ αλλά, επί Τίτο, απλά είχαν καταπιεστεί έτσι ώστε, όταν το καταπιεστικό καθεστώς κατέρρευσε, ήρθαν ξανά στην επιφάνεια. Άποψή μου ήταν ότι τίποτα τέτοιο δεν συνέβη. Απλά, η οικονομική κατάρρευση έδωσε την δυνατότητα σε επιτήδειους εξουσιαστές να εκμεταλλευτούν την κρίση εμψυώνοντας την μισαλλοδοξία του παρελθόντος στις υπό κατάρρευση κοινωνικές οικονομίες.

Κάτι αντίστοιχο προσπαθεί κι ο κ. Μπαλτάκος. Τον εμφύλιο, και την λογική του, τον έχουμε υπερβεί ως κοινωνία. Όμως, η οικονομική κρίση δίνει ευκαιρία στους διάφορους Μπαλτάκους να εμψυχήσουν εκ νέου το εμφυλιοπολεμικό αφήγημα στην απεγνωσμένη κοινωνία μας ώστε να δημιουργήσουν τις δικές τους Σρεμπρενίτσες, τους δικούς τους Μελιγαλάδες, τις δικές τους Μακρονήσους. Κι όλα αυτά για να έρθει η Νέα Βάρκιζα που, στην βάση της μισαλλοδοξίας και του διχασμού, θα τους κρατήσει, μαζί με τους νέους δοσίλογους-χρυσαιγίτες, «στα πράγματα».

Ας δουλέψουμε λοιπόν οι υπόλοιποι ώστε να μην υπάρξει Νέα Βάρκιζα. Όστε η τύχη της Αριστεράς, είτε σχηματίσει κυβέρνηση είτε όχι, να εξαρτηθεί μόνο από πολιτισμένο διάλογο και από τις κάλπες.